

## ODISSZEUSZ HAZATÉRÉSE

*Domonkos István*

Lám, a tárgyak erős szövetsége csak felveti akaratod. A konyha, melyben látszatra minden elmozdítható, elnyeli zajod, szilárd rendje ellenáll versednek, bár benne születél.

Nincs visszatérés, mert e jelentéktelen illat forrásán pihenve, ez az izgága repedés a falon, a sarokban a folytatása fölött örökös lyuk, a falakról halkan lepergő mész helytálltak a maradás csupán számodra indokolatlan forradalmában.

Lám, két fényhasáb között a falon könyöklő kályhacső árnyéktalan, s bár téged utadon annyi bő, ideiglenesen független fény fűrésztött, annyiszor volt mértéktelenségükben, alantas túlzásaikban árnyékos magadnál is nagyobb, most, aminek hajdan szerves része voltál, most az nyom, taszít, életed árán az vonz, bejáródott a dolgok immár követhetetlennek tűnő sebessége, forgása-ütődése, vonz ez a nagy, józan engedelmességbe való hullottság, döbbenetes egymást őrészük, súlyosabb törvényekre utaló magukba húzódásuk.

A hajdan élők is holtan élnek itt tovább: az ágy fölött fej nagyságú kerek folt, ott nyugtatta fejét, míg olvasott, a szalmán a meleg mélyedés, a párnáról a már-már lecsúszó, parányi jelekkel tele papír. Látod, innen semmi sem hiányozhat, inge makacsul őrzi hajdani kedvesed illatát, emléket sok drága palást, aranyhímzésű fejkötő.

Megérte-e, mondd, oly messzire menni, hisz minden tenger, minden földdarab, pálma, mecset, szirén és szörny egyetlen gondolat, egyazon erőfeszítés hulladéka, megérte-e messzire menni, sorsod annyi könyörtelen halál-sorssal a jeltelességben elkeverni?

Nincs visszatérés. Azt képzelted tán, hogy ami egyszer maradni kész volt s szolgamód nélkülözött: zengés, tombolás, majd visszafogad, az esti imák s a végtelen szerelmes szaladások.

Emlékük kísért, míg kezdő tengerészekkel, számító szűzekkel viaskodsz távoli partokon.

S nem segít a kötés szemeden, nem segít a viasz füleiden, meg-megcsillan esténként a hullámokon, zúg füledben, zajong és locsog.